

Úvodem

Chtěla bych jen říct, že nesmírně a celým svým srdcem děkuji za možnost sepsání a vydání mého životního příběhu. Mým největším přáním a i cílem téhle knihy je poukázat na to, že ani touhle tvrdou ránou život nekončí, a že jen my sami jsme strůjci svého života. Jsem přesvědčena, že osud pouze naděluje úděly a jiné „dary“ a je jen a jen na nás, jak se s tím popereme, vyrovnáme. A jak se následně zachováme. V životě totiž není nic zadarmo a naším úkolem je bojovat, neschovat se do kouta. Poněvadž člověk může opravdu vše, co chce. Ale nesmí u pouhého chtění skončit...

Takže: hlavně se z toho nezbláznit!!!

Začněme hezky od začátku- všechno nějak začíná.

Můj život propukl v roce 2000, krásné číslo, zdá se. Narodila jsem se v Brně dvěma skvělým lidem, jimž budu vždycky nesmírně vděčná, budu k nim vzhlížet a budou mě inspirovat po celý můj život.

Už mí rodiče to totiž neměli vůbec jednoduché. Započalo to brzkou láskou, kterou u nich dodnes obdivuji a s radostí pozoruji, jak je i po těch 25 letech stále silná. I dnes se denně vítají s polibkem, pohladí se, zkrátka- chovají se k sobě opravdu krásně. Do cesty se jim ale postavil tatkův povinný nástup na vojnu. Byli více než 1 rok od sebe. Následně se ale vrátil, i když se jeho pobyt nečekaně prodloužil, protože úplně neplnil povinnosti, a toužili se s mamkou navzájem osamostatnit, a být spolu. Bydlení se jim dlouho nedařilo nalézt, a tak se nastěhovali do místní vinárny=ubytovny, která nebyla úplně komfortní. Ale- ve dvou se to lépe táhne. Tatka, namotivovaný nejrůznějšími knihami o osobním rozvoji, se rozhodl celý dům koupit, a k němu přikoupit ještě vinný sklep. Všechno se dařilo, a tak se oba rozhodli koupit ještě malý penzionek a domluvili se, že budou pořádat různé akce. Také se vše krásně dařilo, mí rodiče si žili naprosto komfortně, pohodlně a lépe než standardně, a tak namířili ještě výš, rozhodli se koupit grand hotel a hostit v něm zákazníky, ubytovávat nejrůznější hosty i lidi z firemních akcí, a tak dále... Ano, určitě měli strach, jestli to vyjde, ale- se strachem toho v životě příliš daleko nedotáhneš. Nesměli se mu tehdy prostě poddat, ale naopak ho přemocť.

A tady to začalo trochu troskotat. Zákazníků nebylo tolik, aby hotel dostatečně vydělával, i když už nějakou dobu fungoval, a tak rodiče přemýšleli nad nejrůznějšími cestami, co dál. Kudy se vydat?

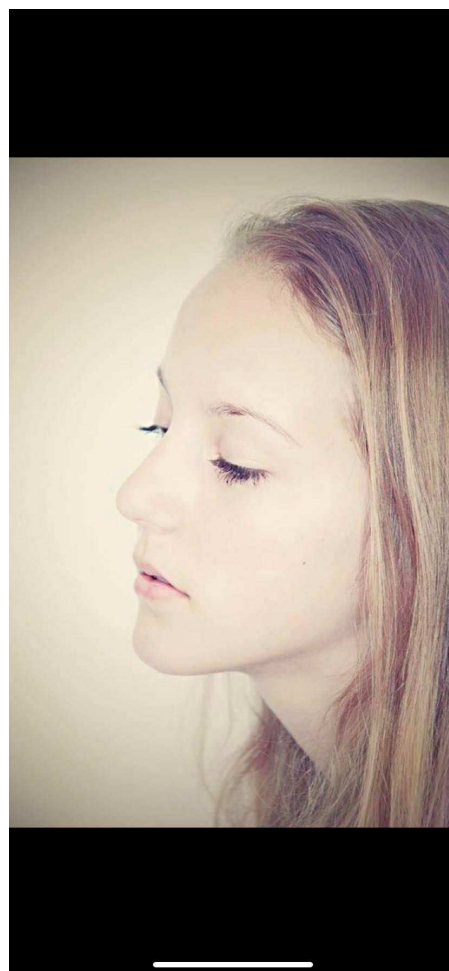
Situace nakonec rozhodla sama. Život rozhodl a tehdy to bylo jen a pouze na nich. Spolupracovníci je, bohužel, nechali plavat samotné. Grandhotel zkrachoval. Naši ho logicky ale museli ihned zaplatit, proto si museli vzít několik půjček, které opravdu nebyly malé. Chybami se člověk na jednu stranu učí, na druhou- za chyby se platí.

Nastalo opravdu nelehké období. Lidi z okolí na ně začali házet špínu a vysmívali se jim. (Osobně nechápu, jak to mohli unést, klaním se...) Tatka, z pozice té „hlavy rodiny“, se snažil jakkoli vydělat peníze. Odjel třeba někam 300 km daleko prodávat ovoce. Několik týdnů spal v autě, jen, aby přivezl koruny, které tolik potřebovali. Mamce doma nechal opravdu málo, co si mohli dovolit, a každá koruna se musela třikrát otočit a určit, zda je opravdu nutné ji utratit. Měli dost hluboko do kapsy. A v té době mamka zjistila, že očekává mého bratra. Zdálo se to jako naprosto neunesitelné, nicméně život nám naloží tolik, kolik uneseme. Mamka byla a je silná a unesla to, ještě k tomu společně s tatkou... Holt se uskromní. Na miminko se i přes tak složitou situaci těšili, spatřovali v tom jakési potěšení, nový smysl života. Už asi měsíc po narození klučiny se mamka opět ale vrátila zpět do práce a vydělávání peněz. Začalo se blýskat na lepší časy. Bráchu hlídala neustále babička, která se nedávno rozvedla a taky začínala žít nový život. To ale odbíhám. Finanční situace mých rodiče stále vzrůstala, pořád samozřejmě spláceli velké částky, ale už se s tím jaksí smířili a naučili žít. Po čtyřech letech mamka znovu otěhotněla a čekala holčičku. Ihned chtěla Adrianu, a i když ostatní úplně nechtěli, dokázat si to vydobít.

*Adriana= Bojovnice, která se pere se životem za všech okolností. Přirozenou součástí její osobnosti je celoživotní touha po vítězství.

Já i brácha jsme rostli jako z vody, oba jsme se skvěle vyvíjeli, rodičům se dařilo a víceméně všechno bylo zase, jak má být. Žili jsme se šťastně, dokonce i k moři jsme se podívali, my děti jsme naši horší finanční situaci nijak nepocítily. Měli jsme se fakt dobře.

JEŠTĚ PŘED...

„3. 1. 2014 máte nástup k týdenní hospitalizaci na dětském oddělení. Čekají vás mnohé vyšetření. Podle mě jsou Adriančiny problémy v zažívacím ústrojí...“ řekla nám má dětská obvodní paní doktorka, která můj stav sledovala už dlouhé měsíce, kdy jsem za ní neustále chodila s bolestí hlavy, nevolnostmi a zvýšené únavě- avšak HLAVNĚ kvůli omluvence do školy, nechtělo se mi tam totiž docházet. Přesněji řečeno- nic se mi nechtělo. Odbyla jsem si pak dokonce i, mnou milované, Vánoce, bylo mi špatně a vše, co jsem snědla, jsem následně vyzvracela. A proto tedy nejedla raději nic. A proto jsem zhubla téměř 20 kilo- a to jsem byla už tak vždy subtilnější postavy. Vážila jsem tedy 40 kg

i s postelí...

Super, v lednu si udělám nemocniční „prázdniny“ a nebudu nic dělat. Juch! Říkala jsem si. Nebyla to ale tak úplně pravda, opravdu jsem totiž docházela na vyšetření- jen tedy asi dvoje, poněvadž ultrazvuk ani gastrokopie neprokázaly žádný problém, páni doktoři měli tedy vše „čisté“ a nechali mě být. „Jé, já musím jít zhasnout, nechápu, proč rozsvěcují!“ Vzbudily mě sestry. Rozsvítily ale